

samme Opfattelse af provisoriske Finantsloves Ligestedelighed eller Uilfstedelighed efter den reviderede Grundlov, efter dens Indhold, Ordlyd og Sammenhæng, som jeg havde med Hensyn til de provisoriske Finantslove før Grundloven af 1866. Det er en Ting, som ikke vedkommer den foreliggende Sag. Der er jo ganske vist overordentlig stærke Grunde tilstede til at have en afvigende retlig Opfattelse med Hensyn til disse to Forhold, men det skal jeg ikke indlade mig paa, da det ikke vedkommer Sagen. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds vil jo bedre end nogen Anden vide, at man kan forandre sine Meninger; saa det behøver jeg ikke at forklare ham, der saa ofte har stiftet Standpunkt og i enhver Henseende lige til det Yderste har forandret sine Anskuelser, endog saa fine Grundanskuelser. Og naar det ærede Medlem paa-beraaber sig navnlig ogsaa, at Spornet havde udtalt sig saa stærkt imod Ligestedeligheden af provisoriske Finantslove, vil det ærede Medlem maaske dog erindre, at Spornet selv var den, der kontrastnærede den eneste provisoriske Finantslov, vi hidtil have kjendt -- den af 26de Marts 1853. (En Stemme: Det var kun en foreløbig Bevilling!) Saa, det kaldtes ikke nogen foreløbig Finantslov, men en foreløbig Udgifts- og Indtægtsbevilling, og hvis det blot gjælder om at indgaa Navnet af provisorisk Finantslov, kunde man maaske nok blive enig om den Ting. Det vil altsaa ses, at tidligere Udtalelser ikke indeholde nogen fuldkommen Sikkerhed for, at man ikke kan være kommen til en anden Anskuelse af, at Nødvendigheden kan føre til en foreløbig Finantslov. Det var jo tænkeligt, at, selv om Forholdene vare usforandrede, kunde en lignende Forandring være foregaaet med mig, saa meget mere da, naar Forholdene ere væsentlig forandrede, og det er en anden Forfatning, der nu gjælder, end den, som mine Udtalelser den Gang gjaldt; at jeg efterhaanden havde nærmet mig til den Anskuelse, som det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) den Gang udtalte i denne Forsamling, at det nu en Gang var en Praxis, om end en meget slem Praxis, med disse foreløbige Finantslove, saa at de altsaa vare mulige. Men, som sagt, jeg skal aldeles ikke indlade mig paa at udtale mig derom, da det Spørgsmaal jo ikke foreligger i nogen Maade, hverken til den ene eller den anden Side, og navnlig, da min Mening derom ikke er den, som kan være den afgjørende. Hermed skal jeg tillade mig at slutte. Jeg har kun villet fremhæve, at man herfra aabent, bevidst og med fuldkommen Klarhed om, hvad man vilde gjøre, har fremkaldt en Konflikt. Svorledes end Udfaldet af denne Konflikt vil blive, saa er det Folkethingets Optreden, der har fremkaldt den. Det er muligt, at de Herrer have Ret i, at dette er den eneste Wei, ad hvilken de kunne

gjennemføre den Opfattelse af Forfatningen, som de hylde i Modfatning til os Andre, den Opfattelse, nemlig, i Kraft af hvilken de ville lægge Forfatningens Lyngdepunkt, som de kalde det, i dette Thing og lade dette Thing være enestemme over Landets Udvikling, saaledes som deres tidligere Udtalelser gaa ud paa (Modsigelse). Jeg sigter herved til en Udtalelse i den Adresse, som De fremkom med i Foraaret 1873, og som jeg skal tillade mig at oplæse (Stemmer: Vi kjende den godt). Ganske vist, men til Trods for, at De kjende den, ere De dog tilstuelige til glemme den. Det var disse berømte Ord: „At Opfyldelsen af det konstitutionelle Monarki nødvendig kræver, at Regjeringen er i Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, og at dens Forberedelse og Ledelse af Lovgivningsværket selvfølgelig sker med det Formaal for Os, som Folket ved Valget af sine Repræsentanter har tilkendegivet som sin Villie.“ (Holstein: Ja, ved dem, der ere faldne igjennem, kan det da ikke være.) Disse Forordringer have de ved andre offentlige Udtalelser søgt at komme bort fra; men der er Noget, hvorpaa der ligger mere Vægt end paa deres offentlige Udtalelser, og det er deres offentlige Handlinger, som nu gennem tre Ministeriers Tid have gaaet ud paa at lægge Hindringer i Veien for enhver Handling fra Ministeriets Side og paa at umuliggjøre dets Arbejde, for saaledes at fremtvinge et Ministerium, der var et Udtryk for dette Thing (Udfrydelse). Ad denne Wei er det, at man vil opnaa en Magtstilling; muligvis ville de opnaa den, men muligvis ville de ogsaa gaa glip af den; men jeg siger blot: Lad os Alle være enige om og holde os for Os, at dette er en Konflikt, som man har fremkaldt med fuldkommen klar Bevidsthed, med frit Forsæt og med velberaad Su.

Vojsen: I Begyndelsen af sit Foredrag søgte det ærede Medlem at gjøre gjældende, at jeg skulde have refereret Forfatningsforhandlingerne fra 1865 urigtigt, naar jeg igaar havde ytret, at der var blevet stemt over, om vi skulde have et Normalbudget eller ikke. Derfor jeg havde sagt, at Ministeriet Bluhne havde fremlagt et Grundlovsforslag, der indeholdt et Normalbudget, saa vilde det ærede Medlem have havt Ret i, at jeg havde refereret urigtigt. Der blev gjort afskillige Forsøg paa at tilveiebringe et Surrogat for et Normalbudget, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa; men, hvad var det, man kæmpede om? Man kæmpede om, hvor vidt man skulde beholde Forfatningen af 1863 eller ikke, og Forfatningen af 1863 indeholdt et Normalbudget. Det, som man den Gang strebes om, var, hvor vidt man skulde tvinges til at beholde Forfatningen af 1863 jernsides med Forfatningen af 1849, eller om man vilde gaa ind paa en ny